

stemmen het gemopper. Ieder is druk met zichzelf bezig om bij elke stap de voeten goed neer te zetten en het evenwicht niet te verliezen. De regen is meedogenloos en geeft ons het gevoel alsof we gekleed onder de douche staan.

Gelukkig kan ik de dure camera's nog beschermen in een plastic tas die ik als extra voorzorgsmaatregel altijd in de fototas bij me heb. Ik realiseer me dat ik eigenlijk een onderwatercamera nodig zou hebben om verslag te doen van dit weer, maar durf dat niet tegen mijn metgezellen te zeggen. En trouwens, nu ben ik mijn eigen metgezel, want mijn team is me al vele meters en bochten vooruit om uit de ellende te komen. Ik tref ze aan bij een grote, overhellende rots waar we niet de enigen zijn die schuilen.

Helaas zijn er geen zitplaatsen en ook geen Koek-en-Zopie kraam om iets te nuttigen. Wel zijn er twee Mallorcaanse echtparen met samen vier kinderen die met zaklampen spelen. We wisselen van gedachten over het plotselinge noodweer, en het is hun meteen duidelijk dat wij onervaren buitenlanders zijn. Eén van de dames zegt dat ze ook een beetje Duits en Engels spreekt, terwijl ze met een meewarige blik naar ons kijkt – een blik die vrouwen blijkbaar van elkaar herkennen. Mijn schattebout priemt met haar wijsvinger naar mij en zegt: “Die kletsma-joor moet je hebben als je wilt praten!”

De harde schijf in mijn hersenen lijkt te crashen wanneer ik merk dat deze kwetterende dame mij als proefkonijn gebruikt voor haar gebrekkige taalkennis. Om haar af te leiden, stel ik voor wederzijds foto's van elkaar te maken, voor de 'memories'.

Met vrolijk gelach stelt uiteindelijk iedereen zich in groepjes op voor de foto. Je komt tenslotte niet elke dag een Hollandse oldtimer tegen met

Uiteindelijk maak ik enkele leuke foto's van haar en suikeroompje samen. Een serie, die ze later in tweevoud persoonlijk van me zullen ontvangen. Op dat moment vind ik het passend om mezelf voor te stellen als Fédérico, en het doel van mijn opnamen uit de doeken te doen. Spontaan vertelt ze dat haar oom Pedro heet en zij zelf Silvia is. Met een vriendelijke glimlach biedt ze aan: "Als je wilt, kan ik je mijn e-mailadres geven, zodat je de foto's ook per e-mail kunt sturen." Waarna ze haar e-mailadres deelt en ik haar beloof de mooiste exemplaren te sturen.

Bij het afscheid geef ik suikeroompje Pedro een hand en complimenteer ik hem met een duim omhoog over zijn charmante nichtje. Met een knipoog vertrouw ik hem toe dat ik eigenlijk nog op zoek ben naar een schoondochter voor mijn vrijgezelle zoon, die altijd grapt dat zijn toekomstige schoonmoeder geen kinderen kan krijgen.

Silvia heeft dit ook gehoord, schiet in een daverende lach en vertelt me dat ze al enkele jaren gelukkig getrouwd is. Ze deelt mee dat haar mannetje op de kleintjes moet passen terwijl zij oompje Pedro helpt. Toch laat Silvia haar verkooptalenten nog even zien. Ze sprint snel naar de gebruikte urn, houdt hem glimlachend omhoog en kijkt me dan met een smekende blik aan die je bijna doet smelten. Met een gespeeld zielig stemmetje vraagt ze of ik die toch als een buitenkansje wil kopen. Lachend kaats ik terug dat ik daar niet in pas en ook niet mee thuis durf te komen.

Tactisch gooit ze nog een keer haar charme in de strijd, geeft me nu complimenten over mijn uiterlijk en wijst afwisselend naar mijn grijze haren en de kitscherige urn. Gehaaid zegt ze dan: "Perfecte combinatie van uw haarkleur en de kleur van as, en voor weinig geld. Noemt u maar een prijs. Als u hem nu koopt, heeft u voor een prikkie wel iets bijzonders in huis, en kan de familie eraan wennen voor de toekomst!"

op de proppen te komen. Met enige twijfel luistert ze naar mijn belevenis met een armlastig gezin:

“Bij een uitstalling zag ik een jongetje van een jaar of zes heel druk in de weer met een bijzonder speeltoestel. Het was een soort plastic tafel op vier poten, met aan alle zijden en in het midden verschillende speeltjes. Hij was er niet bij weg te slaan. Zijn ouders en grotere zus toonden bewonderenswaardig veel geduld, maar telkens als ze zijn hand probeerden vast te houden om verder te lopen, glipte hij er tussenuit en vloog hij terug naar zijn doel. Hij kwam letterlijk handen tekort om er zijn energie op kwijt te kunnen.

Het was duidelijk dat het jongetje een gezondheidsafwijking had en dat het gezin het niet breed had. Op een afstand bleef ik de situatie volgen en, na enige aarzeling hakte ik de knoop door. Voorzichtig sprak ik de moeder aan: “Wat vindt hij dat leuk, hè? Ik zie dat jullie zoontje mogelijk wat extra zorg nodig heeft. Mag ik hem dat ding misschien als cadeautje geven?”

De moeder keek me vertwijfeld aan, maar toen ze in mijn ogen las dat ik het meende, ontspande haar blik. “Moge God u behoeden voor uw goede daad,” zei ze zacht. “Ons zoontje Tino is zwaar autistisch,” vervolgde ze. “Herkent u dat?”

“Ja,” gaf ik toe, “ik herken schrijnende zorgen om een kind, en weet hoe belangrijk het kan zijn, zowel voor het kind als voor de ouders, wanneer je uit totaal onverwachte hoek een positief gebaar krijgt. Zo’n gebaar geeft precies op het juiste moment de moed om door te gaan. Door onze eigen ervaringen weet ik hoe groot dat verschil kan zijn. Vandaag is het mijn beurt om jullie op deze manier te verrassen!” zei ik met een oprechte glimlach.